

Nr 436.

Av herr **Persson** i Falla m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 128, med förslag till kungörelse angående förhandlingsrätt för statens tjänstemän.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 128 med förslag angående förhandlingsrätt för statens tjänstemän har Kungl. Maj:t från stadgandena i 4 § angående området för begagnande av förhandlingsrätten borttagit den av de sakkunniga föreslagna begränsningen, att förhandlingsrätten ej skulle få avse frågor, som uteslutande beröra viss enskild tjänsteman. Departementschefen anser, att man »i denna tid, då organisationsväsendet är så utvecklat, helt enkelt ej kan motsätta sig, att en organisation skulle få förhandla om sina egna medlemmars förhållanden».

Till detta departementschefens uttalande är endast att anmärka att ingen motsatt sig att så skulle få ske. De sakkunniga förutsätta uttryckligen att även efter genomförandet av en lagfästad förhandlingsordning skola liksom hittills överläggningar i icke forbundnen karaktär kunna äga rum mellan en myndighet och representanter för tjänstemannaorganisationer angående frågor, som uteslutande beröra viss enskild tjänsteman. Enligt de sakkunnigas förslag skulle alltså en organisation ha obesuren frihet att utanför den forbundna förhandlingens ram skriftligen eller muntligen till vederbörande myndighet göra de framställningar rörande enskild tjänstemans förhållanden, som kunna anses påkallade.

Att däremot medge organisationer rätt att i den förhållandevis tunga form, varom här är fråga, förhandla i frågor rörande enskild tjänstemans förflyttning, befordran, avsked för sjukdom, bestraffning m. m. synes enligt vår mening ej vara nödvändigt eller lämpligt. Tvärtom synes oss ett sådant bruk av förhandlingsordningen både ur principiella och praktiska synpunkter vara både onödigt och olämpligt. Även om verkledningarna enligt det riksdagen förelagda förordningsutkastet skola äga rätt att när som helst förklara en förhandling avslutad och således ha ett yttersta medel att förhindra alltför tidsödande förhandlingar i mindre frågor och även om organisationerna, som lönenämnden för riksdagens verk antagit, ej skulle komma att missbruka förhandlingsrätten för att förhjälpa en enskild tjänsteman till särskilda förmåner av det ena eller andra slaget, måste dock medgivandet av förhandlingsrätt angående viss enskild tjänstemans förhållanden med stor säkerhet medföra att verkledningarna därigenom bli orimligt be-

tungade med forbundna förhandlingar om frågor av enskild karaktär.

De sakkunniga, bland vilka även en representant för statstjänarna befann sig, voro eniga om att föreslå nämnda begränsning, vilken — såvitt av propositionen framgår — även tillstyrkts av de hörda myndigheterna.

Medgivandet av förhandlingsrätt synes oss befogat i det fall, att en fråga rörande enskild tjänsteman har principiell innebörd och därigenom är av betydelse för en större grupp av befattningshavare. Då regeringsförslaget i enlighet med sakkunnigeförslaget uttryckligen fastslår, att förhandling må äga rum rörande tillämpningen av tjänstemännens allmänna anställnings-, arbets- och avlöningsvillkor, synes full garanti föreligga för att tjänstemännens befogade önskemål i nämnda hänseende skola tillgodoses.

Med hänvisning till ovanstående föreslår vi därför,

att riksdagen i sitt yttrande över proposition nr 128 med förslag till kungörelse angående förhandlingsrätt för statens befattningshavare måtte uttala, att förhandlingsrätten bör i vad den bestämmes i den föreslagna 4 § få den avgränsning, som anges i § 3 i sakkunnigas förslag till kungörelse, d. v. s. att förhandling ej må avse fråga om viss enskild tjänsteman, för så vitt icke spörsmålet gäller tillämpning av mera allmänt principiell innebörd.

Stockholm den 5 mars 1937.

Gunnar Persson.

Thorwald Bergquist

Arthur Gustafson
i Kasenberg.

K. A. Ryberg.

Axel Hansson
i Rubbestad.

T. V. Lundell.

C. G. Närlinge.

Ola Jeppsson.